

La frase del dia

“És el moment de la solidaritat amb Madrid”

Salvador Illa, MINISTRE DE SANITAT ESPANYOL

El Conte

David Castillo

El tifus i altres malsons

Busco un refrany i, entre els més destacats, us adapto un de Baltasar Gracián, que tant em va fer estimar l'enyorat pare Batllori: “Qui està content, si es conforma, viu millor i durant més temps.” He passat mitja nit buscant-ne un altre de l'admirat Ramón y Cajal, però m'he endormiscat amb el llibre *Charlas de café* sense trobar el que buscava. Finalment, i sense voler, m'he adormit. El primer somni era totalment absurd: tenia vuit fills d'una tacada amb una colombiana, i el primer se'l quedaven per substituir el rei d'Espanya. Malgrat que me'n quedaven set, l'absència de l'hereu a la corona m'afligia. M'he despertat cridant com mai “Visca la república”. El cor per tot el barri ha esdevingut un eco obsessiu: “Pública, pública, pública...”

En el següent estava tallant-li la cabellera al meu amic Gerard Quintana. A mi em sabia greu, però ell insistia que el volia al tres. Després de discussions desafortunades per salvar-li les grenyes, m'ha intentat ofegar quan ha vist el resultat. Eren les nou. Els municipals paraven i posaven multes a tots els maleducats que s'empenyaven quan els demanaven papers. Un animal els ha arribat a dir “Fills de puta”. Suposo que no l'han volgut detenir perquè no els embrutés el cotxe, però s'hauria merescut algu-

na cosa més que una multa. El somni era tan nítid, que m'he mirat les mans per veure si em quedava algun cabell de la cabellera del Gerard Quintana. Res. Falsa alarma als seus fans.

Ahir la cosa va ser pitjor. No estic gens preocupat per la malaltia, però un dels somnis em va portar a una epidèmia de tifus que vam patir durant una estada a la primera galeria de la Model durant els anys de la Transició. Compartíem galeria amb víctimes del sistema, gitanos que patien amb claustrofòbia el confinament. Recordo els famosos Vaquilla, el seu germà Antonet, el Torete i altres menys il·lustres com l'Urtaín –no el campió de boxa, sinó un nano menut i desgraciadet–. Junts formàvem un col-

“Cada minut de vida et pertany i ningú te'n privarà

lectiu heterogeni i poc aficionat a l'ordre que improvisaven les autoritats del “*Todo atado y bien atado*”. Una tarda ens van fer formar a la planta de la galeria. Un funcionari cabronàs va donar instruccions a un *cabo* perquè ens anés col·locant una agulla a cadascú a l'espatlla. Un altre dels ajudants va començar a introduir-nos líquid mentre una pluja d'una substància blanquinosa ens embrutava les grenyes. Un veterà va assegurar que era per combatre l'epidèmia de tifus que assolava el centre. Quan vaig tornar a la cel·la, una vella i bruta edició de Tolstoi, amb pàgines tallades, em va reconfortar més que el Luis Andrés Edo: “Pots ser a la presó, malalt, privat de fer qualsevol activitat exterior, humiliat, torturat, però la vida és al teu poder... Cada minut de vida et pertany i ningú te'n privarà.” ■

Sísif

Jordi Soler

